

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pf.20.107/2025/12-II.

A felperesek:

I.r. felperes I. rendű

I.r. felperes címe1

II.r. felperes II. rendű

II.r. felperes címe

III.r. felperes III. rendű

III.r. felperes címe

IV.r. felperes IV. rendű

IV.r. felperes címe1

V.r. felperes V. rendű

V.r. felperes címe.

VI.r. felperes VI. rendű

VI.r. felperes címe

VII.r. felperes VII. rendű

VII.r. felperes címe

VIII.r. felperes VIII. rendű

VIII.r. felperes címe

IX.r. felperes IX. rendű

IX.r. felperes címe

X.r. felperes X. rendű

X.r. felperes címe

XI.r. felperes XI. rendű

XI.r. felperes címe.

XII.r. felperes XII. rendű

XII.r. felperes címe

XIII.r. felperes XIII. rendű

XIII.r. felperes címe

XIV.r. felperes XIV. rendű

XIV.r. felperes címe

XV.r. felperes XV. rendű

XV.r. felperes címe.

XVII.r. felperes XVII. rendű

XVII.r. felperes címe.

XVIII.r. felperes XVIII. rendű

XVIII.r. felperes címe.

XX.r. felperes XX. rendű

XX.r. felperes címe

XXI.r. felperes XXI. rendű

XXI.r. felperes címe

XXII.r. felperes XXII. rendű

XXII.r. felperes címe.

XXIII.r. felperes XXIII. rendű

XXIII.r. felperes címe1

XXIV.r. felperes XXIV. rendű

XXIV.r. felperes címe.

XXV.r. felperes XXV. rendű

XXV.r. felperes címe.

XXVII.r. felperes XXVII. rendű

XXVII.r. felperes címe

XXVIII.r. felperes XXVIII. rendű

XXVIII.r. felperes címe

A felperesek képviselője:

Dr. Doma István ügyvéd az I-XXVIII. rendű felperesek képviselőjében

ügyvéd címe1

Az alperes:

cég1 Zrt.

alperes címe

Az alperes képviselője:

Deloitte Legal Göndöcz és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Balázs Ákos ügyvéd, dr. Göndöcz Péter Béla ügyvéd)

ügyvéd címe.

A per tárgya: bűncselekménnyel okozott kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 34.P.21.715/2021/100.

A fellebbezést benyújtó fél: I-VI., VIII-IX., XI-XV., XVII-XVIII., XX-XXV., XXVII-XXVIII. rendű felperesek

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 75.187 (hetvenötezer-száznyolcvanhét) forint + áfa, a II. rendű felperest, hogy 8.055 (nyolcezerötvenöt) forint + áfa, a III. rendű felperest, hogy 14.280 (tizennégyezer-kétszáznyolcvan) forint + áfa, a IV. rendű felperest, hogy 21.970 (huszonegyezer-kilencszázhetven) forint + áfa, az V. rendű felperest, hogy 7.323 (hétézer-háromszázhuszonhárom) forint + áfa, a VI. rendű felperest, hogy 17.576 (tizenhétézer-ötszázhetvenhat) forint + áfa, a VIII. rendű felperest, hogy 46.503 (negyvenhatezer-

ötszázhárom) forint + áfa, a IX. rendű felperest, hogy 81.656 (nyolcvanegyezer-hatszázötvenhat) forint + áfa, a XI. rendű felperest, hogy 21.238 (huszonegyezer-kétszázharmincnyolc) forint + áfa, a XII. rendű felperest, hogy 24.411 (huszonnégyezer-négyszázötvenegy) forint + áfa, a XIII. rendű felperest, hogy 65.300 (hatvanötezer-háromszáz) forint + áfa, a XIV. rendű felperest, hogy 114.367 (száztizennégyezer-háromszázhatvanhét) forint + áfa, a XV. rendű felperest, hogy 65.300 (hatvanötezer-háromszáz) forint + áfa, a XVII. rendű felperest, hogy 9.764 (kilencezer-hétszázhatvannégy) forint + áfa, a XVIII. rendű felperest, hogy 37.471 (harminchétezer-négyszázhetvenegy) forint + áfa, a XX. rendű felperest, hogy 188.340 (száznolcvannyolcezer-háromszáznegyven) forint + áfa, a XXI. rendű felperest, hogy 32.589 (harminchétezer-ötszáznyolcvankilenc) forint + áfa, a XXII. rendű felperest, hogy 16.355 (tizenhatezer-háromszázötvenöt) forint + áfa, a XXIII. rendű felperest, hogy 83.365 (nyolcvanháromezer-háromszázhatvanöt) forint + áfa, a XXIV. rendű felperest, hogy 32.589 (harminchétezer-ötszáznyolcvankilenc) forint + áfa, a XXV. rendű felperest, hogy 40.889 (negyvenezer-nyolcszáznyolcvankilenc) forint + áfa, a XXVII. rendű felperest, hogy 163.807 (százhatvanháromezer-nyolcszázhet) forint + áfa, a XXVIII. rendű felperest, hogy 52.240 (ötvenkétezer-kétszáznegyven) forint + áfa másodfokú perköltséget 15 napon belül fizessen meg az alperesnek.

Kötelezi az I. rendű felperest 154.000 (százötvennégyezer) forint, a II. rendű felperest 16.500 (tizenhatezer-ötszáz) forint, a III. rendű felperest 29.250 (huszonkilencezer-kétszázötven) forint, a IV. rendű felperest 45.000 (negyvenötezer) forint, az V. rendű felperest 15.000 (tizenötezer) forint, a VI. rendű felperest 36.000 (harminchétezer) forint, a VIII. rendű felperest 95.250 (kilencvenötezer-kétszázötven) forint, a IX. rendű felperest 167.250 (százhatvanhétezer-kétszázötven) forint, a XI. rendű felperest 43.500 (negyvenháromezer-ötszáz) forint, a XII. rendű felperest 50.000 (ötvenezer) forint, a XIII. rendű felperest 133.750 (százharmincháromezer-hétszázötven) forint, a XIV. rendű felperest 234.250 (kétszázharmincnégyezer-kétszázötven) forint, a XV. rendű felperest 133.750 (százharmincháromezer-hétszázötven) forint, a XVII. rendű felperest 20.000 (húszezer) forint, a XVIII. rendű felperest 76.750 (hetvenhatezer-hétszázötven) forint, a XX. rendű felperest 385.750 (háromszáznyolcvanötezer-hétszázötven) forint, a XXI. rendű felperest 66.750 (hatvanhatezer-hétszázötven) forint, a XXII. rendű felperest 33.500 (harmincháromezer-ötszáz) forint, a XXIII. rendű felperest 170.750 (százhetvenezer-hétszázötven) forint, a XXIV. rendű felperest 66.750 (hatvanhatezer-hétszázötven) forint, a XXV. rendű felperest 83.750 (nyolcvanháromezer-hétszázötven) forint, a XXVII. rendű felperest 335.500 (háromszázharmincötezer-ötszáz) forint, a XXVIII. rendű felperest 107.000 (százhétezer) forint fellebbezési illeték megfizetésére az ítélet jogerőre emelkedését követő 60. napig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperesek keresetükben kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest kártérítés és annak kamatai megfizetésére a következők szerint: I. rendű felperes 4.600.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, II. rendű felperes 500.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, III. rendű felperes 880.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, IV. rendű felperes 1.350.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, V. rendű felperes 450.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, VI. rendű felperes 1.075.000 forint tőke és annak 2009.02.13-től járó kamata, VII. rendű. felperes 5.300.000 forint tőke és annak 2009.04.01-től járó kamata, VIII. rendű felperes 2.850.000 forint tőke és annak 2020.12.10- től járó kamata, IX. rendű felperes 5.000.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, X. rendű felperes 4.590.377 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, XI. rendű felperes 1.300. 000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, XII. rendű felperes 1.500.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, XIII. rendű felperes 4.000.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, XIV. rendű felperes 7.000.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, XV. rendű felperes 4.000.000 forint tőke és annak 2009.05.07-től járó kamata, XVII. rendű felperes 600.000 forint tőke és annak 2009.03.31-től járó kamata, XVIII. rendű felperes 2.300.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, XX. rendű felperes 11.500.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, XXI. rendű felperes 2.000.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, XXII. rendű felperes 1.000.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, XXIII. rendű felperes 5.100.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, XXIV. rendű felperes 2.000.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, XXV. rendű felperes 2.500.000 forint tőke és annak 2009.10.31-től járó kamata, XXVII. rendű felperes 10.000.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata, XXVIII. rendű felperes 3.200.000 forint tőke és annak 2020.12.10-től járó kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[2] A felperesek érvényesített jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 339. §-át és a 2003. évi LX. törvény (rBit.) 42. §-át és 48. §-át jelölték meg.

[3] Előadták, hogy egyéb érdekelt1 az alperes jogelődje, a cég2 Zrt. (továbbiakban: alperes) megbízottjaként eljárva bűncselekményt követett el és kárt okozott nekik azzal, hogy az alperessel fennállt szerződése 2009. december 9-i megszűnését megelőzően különböző pénzügyi befektetéseket és hozzárendelt életbiztosítást ajánlott részükre. A független biztosítási közvetítő olyan tartalmú tájékoztatást adott a felpereseknek, hogy amely ügyben az életbiztosítás éves díján felül minél nagyobb számú, úgynevezett eseti díjat befizetnek, úgy a biztosító időszakonként a bankokénál nagyobb, 20-50%-os hozamot fizet. Ezt a magasabb hozamot azzal magyarázta, hogy a biztosítóhoz befektetett pénzeszközöket a biztosító mögött álló alapkezelő alkalmazásában lévő brókerek helyezik el a legnagyobb piaci hozamokat ígérő kötvényekben, illetve más értékpapírokbán. Magát az ajánlatok közvetítésénél az alperestől kapott cég3 feliratú hologramos igazolványával és a rajta szereplő PSZÁF engedély számával igazolta. Az üzletkötő az eseti díjak összegeit minden esetben készpénzben vette át, amelyekről bevételi pénztárbizonylatokat és úgynevezett eseti értesítőket állított ki és adott át a felperesek részére, ugyanakkor nem tájékoztatta őket arról, hogy nem továbbította az átvett összegeket az alperesnek, így a felperesek abban bízva adták át részére az újabb eseti díjakat, hogy azokat az alperes képviselőjében és részére veszi át.

[4] Hivatkoztak arra is, hogy a büntetőeljárás során a bíróság jogerős ítéletével megállapította egyéb érdekelt1 (továbbiakban: elkövető) bűnösségét és egyben a felperesek polgári igényét is elbírálván kötelezte őt kártérítés megfizetésére.

[5] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen a követelés elévülésére hivatkozott. Kifejtette, hogy a felperesek érvelésével szemben az elévülés nem nyugodott a büntetőítélet meghozataláig, mert a büntetőjogi intézkedések kizárólag a büntethetőség elévülését szakítják meg. Polgári jogi szempontból az elévülés nyugvása legfeljebb addig áll fenn, amíg a károsult a károkozó magatartásról és a károkozó személyéről egyértelműen tudomást nem szerez (BDT2015. 3364). Érdemi védekezésében arra is hivatkozott, hogy az elkövető nem biztosításközvetítői minőségében kötött megállapodásokat a felperesekkel, ezek a megállapodások nem tudhatók be alperesi magatartásnak. Hivatkozott a Kúria Pfv.21.393/2016/5. számú döntésére, mely szerint a független biztosításközvetítő kárfelelőssége akkor állapítható meg, ha biztosítási szerződés jött létre a független biztosításközvetítő vagy a nevében eljáró személy tevékenysége nyomán, ez azonban több felperes esetében sem történt meg. Kérte figyelembe venni, hogy a kár bekövetkezésében a felperesek közrehatottak, a 20-50% hozamú ügyleteket nem tekinthették biztosítási terméknek, a befizetések időpontjában már nem is ezen a néven működő biztosítónak fizettek.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította, és kötelezte az I. rendű felperest 289.155 forint, II. rendű felperest 120.634 forint, III. rendű felperest 136.253 forint, IV. rendű felperest 155.571 forint, V. rendű felperest 18.496 forint, VI. rendű felperest 44.185 forint, VII. rendű felperest 317.926 forint, VIII. rendű felperest 217.225 forint, IX. rendű felperest 305.596 forint, X. rendű felperest 288.759 forint, XI. rendű felperest 53.433 forint, XII. rendű felperest 161.737 forint, XIII. rendű felperest 164.410 forint, XIV. rendű felperest 387.801 forint, XV. rendű felperest 264.493 forint, XVII. rendű felperest 24.662 forint, XVIII. rendű felperest 94.536 forint, XX. rendű felperest 472.679 forint, XXI. rendű felperest 182.288 forint, XXII. rendű felperest 41.103 forint, XXIII. rendű felperest 209.623 forint, XXIV. rendű felperest 82.205 forint, XXV. rendű felperest 102.756 forint, XXVII. rendű felperest 411.025 forint, XXVIII. rendű felperest 131.528 forint perköltség megfizetésére.

[7] Kötelezte továbbá I. rendű felperest, hogy 68.351 forint, a II. rendű felperest, hogy 7.429 forint, III. rendű felperest, hogy 13.076 forint, a IV. rendű felperest, hogy 20.060 forint, az V. rendű felperest, hogy 6.687 forint, a VI. rendű felperest, hogy 15.973 forint, a VII. rendű felperest, hogy 78.753 forint, a VIII. rendű felperest, hogy 42.348 forint, a IX. rendű felperest, hogy 74.295 forint, a X. rendű felperest, hogy 68.208 forint, a XI. rendű felperest, hogy 19.317 forint, a XII. rendű felperest, hogy 22.288 forint, a XIII. rendű felperest, hogy 59.436 forint, a XIV. rendű felperest, hogy 104.013 forint, a XV. rendű felperest, hogy 59.436 forint, a XVII. rendű felperest, hogy 8.915 forint, a XVIII. rendű felperest, hogy 34.176 forint, a XX. rendű felperest, hogy 170.878 forint, a XXI. rendű felperest, hogy 29.718 forint, a XXII. rendű felperest, hogy 14.859 forint, a XXIII. rendű felperest, hogy 75.781 forint, a XXIV. rendű felperest, hogy 29.718 forint, a XXV. rendű felperest, hogy 37.147 forint, a XXVII. rendű felperest, hogy 148.590 forint, a XXVIII. rendű felperest, hogy 47.549 forint eljárási illetéket fizessen meg az ítélet jogerőre emelkedését követő 60. napig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

[8] Ítéletének indokolásában elsősorban az alperes anyagi jogi kifogását, a követelés elévülésének kérdését vizsgálta. Utalt arra, hogy a peres felek jogvitájára az rPtk. rendelkezéseit kellett alkalmazni a károkozó magatartások időpontjára tekintettel.

[9] Döntése alapjaként idézte az rPtk. 324. § (1) bekezdését, 326. § (1), (2) bekezdését, 360. § (1), (4) bekezdését.

[10] Kiemelte, hogy az rPtk. nem ismeri a bűncselekménnyel okozott kár deliktuális törvényi tényállását, büntetőjogi szempontból bűncselekményt megvalósító magatartás polgári jogi szempontból többféle jogi következményt válthat ki (pl.: szerződésszegés, érvénytelenség). Hangsúlyozta, hogy a bűncselekményt is megvalósító károkozásból származó igény elévülése kérdésében az elévülés megszakadása és nyugvása szempontjából a polgári jogi szabályokat kell alkalmazni. A büntetőjogi intézkedések kizárólag a büntethetőség elévülését szakíthatják meg. Annak tulajdonított jelentőséget, hogy polgári jogi szempontból az elévülés nyugvása legfeljebb addig áll fenn, amíg a károsult a károkozó magatartásról és a károkozó személyéről egyértelműen tudomást nem szerez (BDT2015. 3354). Utalt arra az eseti döntésre is, mely szerint ha a kár a pénzügyi szolgáltató szerződésszegése miatt következett be, az a körülmény, hogy a teljesítést jogos ok nélkül megtagadó alkalmazott magatartása egyben bűncselekményt valósíthat meg, nem ad alapot arra, hogy a károsult a rá kedvezőbb elévülési szabályok alkalmazhatósága érdekében – a pénzintézettől bűncselekménnyel okozott kára megtérítését igényelje (BDT2015. 3343). A polgári per bírósága a büntetőeljárásban vizsgált büntető jogviszony tárgyi és személyi hatályához van kötve.

[11] Rögzítette, hogy a felperesek a kártérítési igényüket ténybelileg arra alapították, hogy a biztosításközvetítő 2008. és 2009. során megkárosította őket azzal, hogy az ebben az időszakban átadott pénzeket nem fizette vissza. Mivel a pénz átadásának a pillanatában nem ismerték fel a jogellenes magatartást az üzletkötő részéről vagy a biztosításközvetítő részéről, ezért az idézett jogszabályi rendelkezések és joggyakorlat alapján abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy mi volt az az időpont, amikor az egyes felperesek a károkozó magatartásról és a károkozó személyéről egyértelműen tudomást szereztek, ez időpont után ugyanis már nem lehet az elévülés nyugvását megállapítani. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint ez a tudomásszerzés legkésőbb akkor megtörtént mindegyik felperes esetében, amikor a sértetti kihallgatásukra sor került, hiszen erre az időpontra nem csak azzal voltak tisztában, hogy a biztosításközvetítő nem volt jogosult a pénzüik átvételére, de azzal is, hogy ezt az alperessel fennállt szerződésével visszaélve tette, illetve a károsodásuk mértéke is ismert volt ekkora. Ez az időpont az egyes felperesek esetében a periratok között fellelhető okirati bizonyítékok alapján az ítéletben megállapítottak szerint legkorábban 2009. december 18-án (XX. rendű felperes feljelentése), legkésőbb pedig 2010. augusztus 16-án (XIII. rendű felperes, XXII. rendű felperes tanúvallomás) volt.

[12] Ezekben az időpontokban az egyes felpereseknek már biztosan tisztában kellett lenniük a károsodás bekövetkeztével, de tudniuk kellett a kár összegéről és a kárt okozó személyéről is. Rögzítette, hogy az elévülési idő attól függött, hogy a sérelmükre elkövetett bűncselekmény büntethetősége mennyi idő alatt évült el. E szerint VII. rendű, XIV. rendű, XX. rendű, XXIII. rendű és XXVII. rendű felperesek esetében az elévülési idő 8 év volt, míg a többi felperes sérelmére elkövetett bűncselekmény elkövetési értéke nem haladta meg az 5.000.000 forintot, így az ő esetükben az elévülési idő 5 év volt.

[13] Megállapította, hogy a felperesek először a 2021. január 21-i keltezésű és az alperes által 2021. január 22-én kézhez vett levélben szólították fel az alperest teljesítésre, ezt

megelőző időpontra nézve nem hivatkoztak olyan körülményre, amely az rPtk. 327. § (1) bekezdése szerint az elévülést megszakította volna. A 2021. január 21-én keltezett írásbeli felszólítás már az elévülés bekövetkezése után történt, így az az elévülés megszakítására nem volt alkalmas, ezáltal a 2021. február 15-i igényérvényesítés időpontjára a felperesek követelése elévült, amelyet az rPtk. 325. § (1) bekezdése alapján bírósági úton már nem lehet érvényesíteni. Erre tekintettel a keresetüket az elsőfokú bíróság elutasította.

[14] A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott, az egyes felpereseket az érdekeltségük arányában marasztalta az ügyvédi munkadíjban, illetékben, illetve ahol szakértői költség is felmerült, ott a szakértői díjban.

[15] Az elsőfokú ítélet ellen – a VII. és a X. rendű felperesek kivételével – valamennyi felperes fellebbezést terjesztett elő, kérték az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes marasztalását a keresetüknek megfelelően.

[16] Fellebbezésüket arra alapították, hogy az elsőfokú bíróság az elévülésről szóló szabályokat helytelenül értelmezte és alkalmazta. Abból ugyanis, hogy valakit büntetőeljárásban tanúként hallgatnak ki, nem következik egyértelműen az, hogy a károkozó magatartásról és a károkozó személyéről egyértelműen tudomást szerez, az majd csak a büntetőbíróság jogerős döntésével válik számára egyértelművé. A büntetőeljárás során születik döntés a károkozó magatartásról és a károkozó személyéről is. Ebből kiindulva a 2021. január 21-én történt felszólítás, illetve a 2021. február 15-i igényérvényesítés nem tekinthető elkésztetnek.

[17] Utaltak arra, hogy az alperes megbízási jogviszonyban állt a károkozó ügynökkel, aki a cselekményét a vádiratban foglaltakkal egyezően el is ismerte, a jogviszonyt, a károkozást és az összecszerúséget a büntetőeljárásban jogerősen bizonyították.

[18] Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy ők hivatkoztak az elévülés nyugvására, ebben a tekintetben az 1/2007. Polgári jogegységi határozatra is. E határozat szerint a mögöttesen felelős személlyel szembeni követelés elévülése a fő kötelezettől való behajthatatlanság igazolt megállapíthatóságáig nyugszik. Okfejtésük szerint az elévülés nem következhetett be, mivel a büntetőügyben a törvényszék jogerősen 2020. november 17-én döntött a polgári jogi igényekről és annak megfizetésére kötelezte az elítéltet, aki azonban nem teljesített, ezt követően pedig egy éven belül érvényesítették az igényüket.

[19] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a joggyakorlat eldöntötte azt a kérdést, hogy bűncselekménnyel okozott kár megtérítésére irányuló igény elévülése mely tények bekövetkeztéig nyugodhat és az erre a kérdésre adott választ jogszerűen vetítette a jelen per tényállására. A tanúkihallgatások iratai alapján a felperesek a károkozó magatartásról és a károkozó személyéről szükségszerűen tudomással bírtak (Nemzeti Nyomozóiroda 29015/2010/BÜ ügyszámú iratokon fellelhető tanúkihallgatási jegyzőkönyvek). A felperesek a tanúkihallgatások során az üzletkötővel fennállt kapcsolatok

körülményeiről nyilatkoztak, továbbá arról is, hogy mennyi pénzt adtak át neki, és ezzel összefüggésben összegeként mennyi káruk merült fel amiatt, hogy az üzletkötő nem adta vissza a nekik átadott pénzeket. A büntetőeljárás gyanúsította az üzletkötőt, az ő cselekményeivel összefüggésben tettek a felperesek tanúként vallomást, a felperesek is őt jelölték meg mint azt a személyt, aki jogosulatlanul elvette a részére átadott pénzösszegeket, a károkozó személy is megállapítható volt. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a tanúkihallgatási jegyzőkönyvek időpontját követően nem lehet szó az elévülés nyugvásáról. A BH2024. 155 számú döntés [38] bekezdése is cáfolja azt a felperesi érvet, hogy a károkozó magatartásáról és a károkozó személyről a jogerős büntetőítéletből szerezhettek a felperesek egyértelmű tudomást. Hivatkozott a Kúria Pfv.20.944/2019/7. számú döntésére, valamint arra, hogy az alperest egyebekben nem terheli sem mögöttes, sem egyetemleges felelősség az üzletkötő károkozásaért.

[20] A felperesek fellebbezése nem alapos.

[21] Fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedtek a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének a VII. és X. rendű felpereseket érintő rendelkezései. Ezt meghaladóan az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelmében bírálta felül azzal, hogy az ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezések korlátai között gyakorolta a felülbírálati jogkörét. Ilyen korlátnak minősültek a fellebbezések indokai, az abban megjelölt eljárási és anyagi jogszabálysértések (Pp. 371. §).

[22] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak fellebbezéssel érintett indokaival is egyetértett, ezért az elsőfokú ítéletet annak helyes indokai alapján hagyta helyben.

[23] A felperesek fellebbezésére tekintettel a következőket emeli ki.

[24] Az elsőfokú bíróság a jogszabály (rPtk. 326. § (2) bekezdése) helyes értelmezésével és a bírósági gyakorlatnak (BDT2015. 3354, BH2024. 155, Pfv.IV.21.403/2019/7.) megfelelően indult ki abból, hogy az elévülés addig nyugszik, amíg a károkozó személyről és a károkozó magatartásról a károsult nem szerez tudomást. Önmagában a büntetőeljárás folyamatban léte, a bűnösség bizonyosságának hiánya nem teszi menthetővé a késlekedést olyan kártérítési igények érvényesítésével, amelyek bűncselekményt is megvalósító károkozásból fakadnak. Helytálló következtetést vont le arra is, hogy az elévülés nyugvását nem lehetett megállapítani, mivel a felperesek – a tanúvallomások tartalmából kitűnően – már az elévülési időn belül tudomást szereztek a károkozó (kárért felelős) személyről és a károkozó magatartásról, így nem gátolta őket a büntetőeljárás jogerős befejezésének hiánya abban, hogy az alperessel szemben igényt érvényesítsenek.

[25] Bár általában nem következik önmagában a tanúkihallgatásból az, hogy a károsult a károkozó magatartásáról és a károkozó személyéről tudomást szerez, a konkrét ügyben azonban az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy mind a károkozó magatartás, mind a károkozásért felelős személyt illetően birtokában voltak a felperesek azoknak az információknak, amelyek alapján igényüket érvényesíthették volna az alperessel szemben. Ezekben az időpontokban ugyanis tudták, hogy az elkövető az alperes biztosításközvetítőjeként lépett fel, illetve igazolta magát. Birtokában voltak ezért azoknak az információknak, amelyek alapján tudhatták, hogy a jelen keresetükben megjelölt rPtk. 350. §-ra és Bit. 42. §-ra hivatkozással az alperessel szemben érvényesíthető az igény. A sértetti tanúvallomásokból kitűnően a sértetti tanúkihallgatások időpontjában már tudták a felperesek azt is, hogy megtévesztette őket az elkövető, valótlan tartalmú tájékoztatásokat adott nekik, illetve azt is, hogy milyen összegű befizetésekkel tűnt el, így a jelen perbeli igényérvényesítésüket megalapozó megtévesztő és kárt okozó magatartásról is tudomásuk volt. A felperesek nem adtak elő olyan konkrét tény, ami a károkozó magatartás vagy a kárért felelős személy megállapítása szempontjából lényeges és arról a büntetőeljárás jogerős befejezéséig nem szereztek tudomást.

[26] A büntetőeljárásnak nem volt tárgya az, hogy az alperes felel-e az elkövető magatartásáért. Nem függött a büntetőeljárás eredményétől az sem, hogy a keresetben megjelölt rPtk. 339. §, 350. §, Bit. 42. § alapján érvényesíthető-e kártérítési igény a sértettek tévedésbe ejtése és a pénz vissza nem fizetése miatt. Ezt alátámasztja az is, hogy a felperesek által csatolt kúriai ítéletből kitűnően, hasonló tényállás alapján voltak sértettek, akik eredménnyel érvényesítettek igényt az rPtk. 339. §, Bit. 42. § alapján az alperessel szemben (Kúria Pfv.V.22.541/2017/13.).

[27] A fellebbezésben hivatkozott 1/2007. Polgári jogegységi határozat a jelen ügyben nem alkalmazható. A Bit. 42. § -ában, illetve az rPtk. 350. § (1), (2) bekezdésében meghatározott felelősség nem mögöttes felelősség, nem volt tehát olyan felelősségi alakzat, ami akadályozta volna a sértettek igényérvényesítését az alperessel szemben. Az a körülmény, hogy az elkövető nem fizet, nem minősül behajthatatlanság igazolásának és közömbös az alperessel szemben érvényesíthető igények tekintetében.

[28] A felperesek nem tudtak előadni olyan okot, amelyre tekintettel menthető okból nem tudták a jelen keresettel az rPtk. 339. §-ára és a Bit. 42. §-ára alapított igényüket elévülési időn belül érvényesíteni, ezért az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az elévülés az rPtk. 326. § (2) bekezdése alapján nem nyugodott.

[29] Mindezek alapján az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletének érdemben helyes fellebbezett rendelkezéseit.

[30] A fellebbező felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért őket a Pp. 83. § (1) bekezdése és 87. §-a alapján a fellebbezési pertárgyértéket (74.705.000 forint) és az egyes

felperesek követelését figyelembe véve az egyes felperesek érdekeltségi arányának (I. rendű felperes 6,16%, II. rendű felperes 0,66%, III. rendű felperes 1,17%, IV. rendű felperes 1,8%, V. rendű felperes 0,6%, VI. rendű felperes 1,43%, VIII. rendű felperes 3,81%, IX. rendű felperes 6,69%, XI. rendű felperes 1,74%, XII. rendű felperes 2%, XIII. rendű felperes 5,35%, XIV. rendű felperes 9,37%, XV. rendű felperes 5,35%, XVII. rendű felperes 0,8%, XVIII. rendű felperes 3,07%, XX. rendű felperes 15,43%, XXI. rendű felperes 2,67%, XXII. rendű felperes 1,34%, XXIII. rendű felperes 6,83%, XXIV. rendű felperes 2,67, XXV. rendű felperes 3,35%, XXVII. rendű felperes 13,42%, XXVIII. rendű felperes 4,28%) megfelelően kötelezte az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése a), b) pontja és (5) bekezdése alapján 1.220.575 forint, áfával terheltan megállapított ügyvédi munkadíj mint másodfokú perköltség megfizetésére.

[31] Az ítéltábla a felperesek illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetékről a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2025. október 28.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Istenes Attila s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Szabó Csilla s.

bíró